

88 років від дня народження поетеси.

Ліна Костенко

душа, совість, розум України.

Поезія-це завжди неповторність,

Якийсь безсмертний дотик до душі...

Поезія – це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.

Ліна Костенко

21 БЕРЕЗНЯ -
ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ
ПОЕЗІЇ

*Поезія – це жінка без прикрас
у образі прекрасної Мадонни.
І що їй перебіжний час? -
у млі віків блищать її корони.*

*Поезія – це завжди крок вперед
від суєти, буденної нудоти
у стан душі, окриленої в лет
до неба слів, до вільної свободи.*

Олександр Олехо

Буває, часом спілну від краси.
Спинюсь, не тямлю, що воно за диво, –
оці степи, це небо, ці ліси,
усе так гарно, чисто, незрадливо,
усе як є – дорога, явори,
усе моє, все зветься – Україна.
Така краса, висока і нетлінна,
що хоч спинись і з Богом говори.

Ліна Костенко

Ліна Василівна Костенко

- Українська письменниця-шістдесятниця, поетеса. Лауреат Шевченківської премії (1987), Премії Антоновичів (1989), премії Петрарки (1994).
- Почесний професор Києво-Могилянської академії, почесний доктор Львівського та Чернівецького університетів.
- **Відмовилась від звання Героя України.**

- ✘ Ліна Костенко — одна з тих, хто не втратив людської гідності в часи випробувань, і її шістнадцятирічне мовчання не виглядало як слабкість чи компроміс з владою.

Держава – держить. Бо вона держава. У неї скипетр влади у руці. (Ліна Костенко)

Поет не може бути власністю.
Це так йому вже на роду.
Не спокушайте мене гласністю.
Я вдруге в пастку не піду.
Працюю в кратерах вулканів.
Я завелика для капканів.

Л. Костенко

Душа належить людству і епохам

Світ незбагнений здалеку
і зблизька.
Початок є. А слова ще нема.
Ліна Костенко

Бо хто за що, а ми за
незалежність.

Отож нам так і
важко через те.

Ліна Костенко.

Жінка незвичайної долі

Я вибрала Долю собі сама.
І що зі мною не станеться,-
У мене жодних претензій нема
До Долі моєї обраниці.

*Людям не те що
позакладало вуха –
людям позакладало душі.*

Ліна Костенко

Поезія – це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.

Ліна Костенко

Ліна Василівна Костенко народилася 19 березня 1930р. в містечку Ржищеві на Київщині в родині вчителів.

Після закінчення середньої школи молода поетеса навчається в Київському педінституті, а згодом — у Московському літературному інституті ім. О. М. Горького, який закінчила 1956р.

Перу поетеси належать збірка поезій «Сад нетанучих скульптур» (1987) та збірка віршів для дітей «Бузиновий цар» (1987). Живе та працює Ліна Костенко в Києві. Найвідоміші твори: поетичні збірки «Проміння землі», «Над берегами вічної ріки», «Сад нетанучих скульптур», «Неповторність»; роман у віршах «Маруся Чурай»; історичний роман «Берестечко».

Лауреат Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка (1987)

A black and white portrait of Lina Kostenko, a woman with short, curly hair, looking slightly to the right. The portrait is set against a light background and is framed by a dark border.

Нам треба жити кожним днем.
Не ждять омріяної дати.
Горіть сьогоднішнім вогнем,
Бо "потім" може й не настати.

Ліна Костенко

ЛІНА КОСТЕНКО
записки українського самашедшого

Ліна Костенко
МАДОННА ПЕРЕХРЕСТЬ

Ліна Костенко
Річка Теракту

В.С. БРЮХОВЕЦЬКИЙ
Гострим болем відгукнулася в серці Ліни Костенко Чорнобильська трагедія

1989

ЛІНА КОСТЕНКО
Вибране

Бузиновий цар, 1987

Григорій Ключик
Історичний роман Ліни Костенко
"МАРУСЯ ЧУРАЙ"

Ліна КОСТЕНКО
БЕРЕСТИЧКО

САД НЕТАНУЧИХ СКУЛЬПТУР

САД НЕТАНУЧИХ СКУЛЬПТУР

54

Гострим болем відгукнулася
в серці Ліни Костенко
Чорнобильська трагедія

1989

ЛІНА
КОСТЕНКО
Вибране

Бузиновий цар, 1987

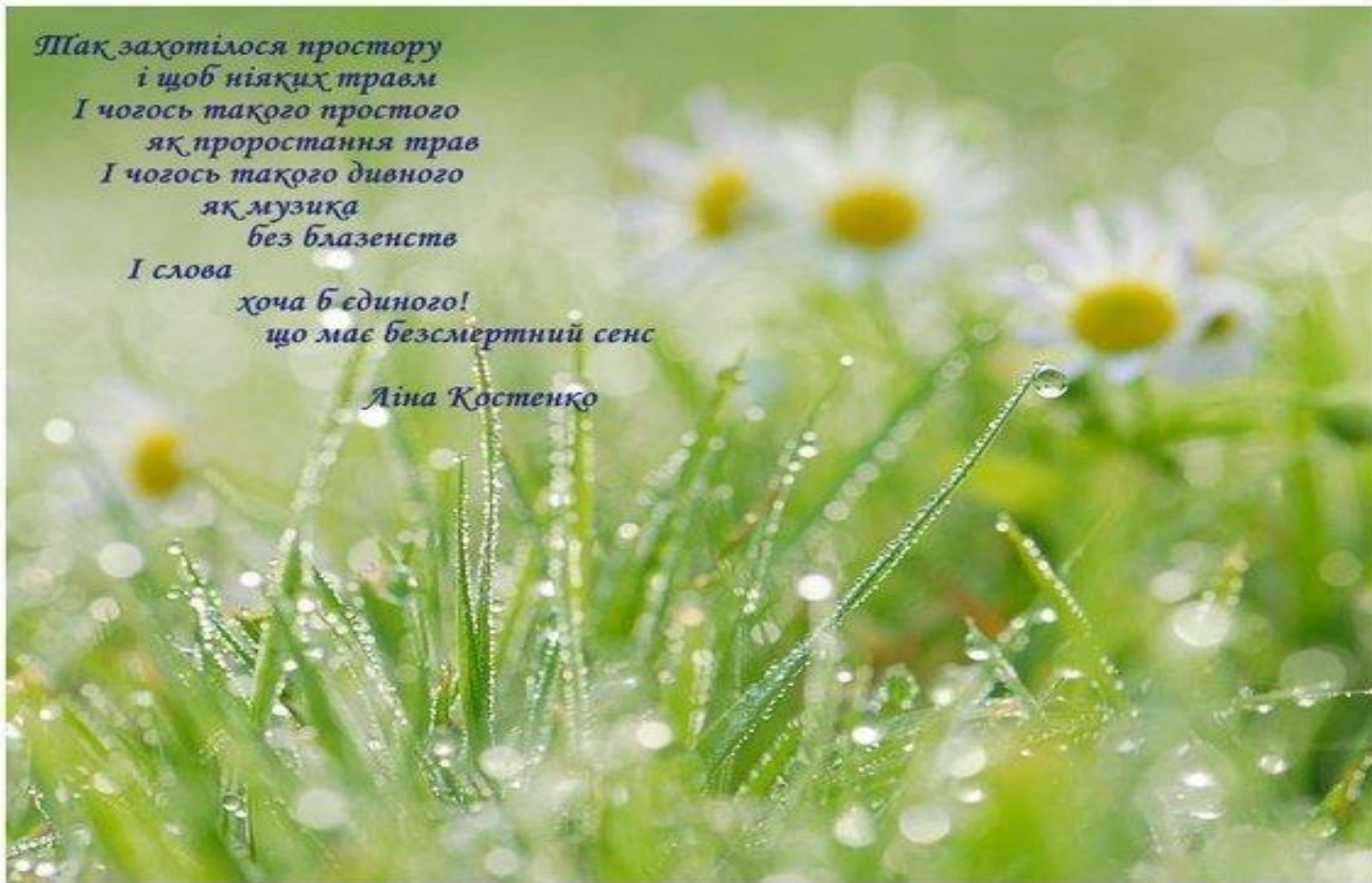
**Сад
нетанучих
скульптур,
1987**

Розкажу тобі думку таємну...

Розк

Так захотілося простору
і щоб ніяких травм
І чогось такого простого
як проростання трав
І чогось такого дивного
як музика
без блазенств
І слова
хоча б єдиного!
що має безсмертний сенс

Ліна Костенко

*Ліна Костенко-це дивосвіт любові, що
дарує нам ніжність і вірність людської
душі.*

*І якби на те моя воля,
Написала я б скрізь курсивами:
- Так багато на світі горя,
Люди, будьте взаємно красивими!
Ліна Костенко*

Ліна Костенко-крізь роки і печалі

- Життя іде і все без коректур.
І час летить, не стишує галопу.
Щоб ці слова не вичахли, як руди.
Давно нема маркізи Помпадур,
Життя іде і все без коректур,
І ми живем уже після потопу.
І як напишеш, так уже і буде.
Не знаю я, що буде після нас,
Але не бійся прикрого рядка.
В які природа убереться шати.
Прозрінь не бійся, бо вони як ліки.
Єдиний, хто не втомлюється, - час.
Не бійся правди, хоч яка гірка,
А ми живі, нам треба поспішати.
Не бійся смутків, хоч вони як ріки.
Зробити щось, лишити по собі,
Людині бійся душу ошукать,
А ми, нічого, - пройдемо, як тіні...
Ліна Костенко.

